

עפ"ת 19171/10/22 - פראס קרקור נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 19171-10-22 קרקור נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 51151536623

בפני	כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מערער	פראס קרקור ע"י ב"כ עוה"ד אמיר מסארוה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד מירי ביטון הראל

פסק דין

המערער הגיש ביום 18.8.22 לבית המשפט השלום לתעבורה מחוז מרכז בהמש 10660-08-22 בקשה להארכת מועד להישפט בגין עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר המתייחסת לדוח מס'

51151536623 מיום 9.5.22.

עבירת המהירות צולמה באמצעות ממל"ז בכביש 5; בדוח שניתן צוין מפיו של המערער: "**באנו מרמת השרון. לא שמתי לב**". המערער טען בבקשתו כי לא הגיש את הבקשה להישפט עד המועד שצוין בדוח - **7.8.22**, בשל נסיבות משפחתיות, ובעיקר בשל כך שקרוב משפחה נפגע בתאונה "סמוך ליום 25.7.22" ולאחר 8 ימים הלך לעולמו, והמערער התלווה למשפחת המנוח עד מועד פטירתו. עוד נטען כי המערער כופר בעבירה, ובדוח מצויים "כשלים ראיתיים מהותיים" ולא צוין בו כיצד הוחזק מכשיר המדידה, לאן היו מופנות פניו של השוטר, אם נשמר קשר עין ועוד כהנה וכהנה.

בהחלטה שניתנה ביום 4.10.22 (כב' השופטת שלזינגר-שמאי) נדחתה הבקשה; נקבע כי ההודעה בדבר הקנס נמסרה לידי המערער, ולא קיימת הצדקה לחריגה ממסגרת הזמן הקבועה בחוק; באשר לנסיבות שתוארו בבקשה, צוין כי לא עלה מהי דרגת הקרבה המשפחתית. בנוסף, לא עלה חשש לעיוות דין, ובתגובת המערער המופיעה בדוח קיימת "ולו ראשית הודאה".

בערעורו חזר המערער על הטענות שעלו בבקשתו; צוין כי הבקשה לבית משפט קמא הוגשה באיחור של מספר ימים, וכי בתי המשפט לתעבורה מתחשבים באיחור קל מעין זה, במקרים אחרים. עוד צוין כי יש להתחשב בנסיבות המשפחתיות ושהייתו של המערער בבית החולים ליד קרוב המשפחה. ב"כ המערער טען בנוסף, כי קיימים ליקויים בדוח כמתואר, וכי האמירה מפיו של המערער המצוינת בדוח, אינה מהווה ראשית הודאה.

לאחר שקילת הטענות לא מצאתי מקום לקבלת הערעור.

על פי הוראת סעיף 229(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982 על הנהג להודיע, תוך תשעים ימים מיום המצאת הדוח שיש ברצונו להישפט על העבירה. על פי הוראת סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי ניתן להורות על הארכת מועד להישפט במקרה של חריגה ממסגרת זמן זו, אם הבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגישה במועד, והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה - ((סעיף 229(ה)), או אם עולים "נימוקים מיוחדים" אחרים.

אין חולקין כי הבקשה הוגשה באיחור (של 11 ימים) מעבר למועד שצוין בדוח. הטענה כי מדובר באיחור של "מספר ימים" אינה עולה כדי "נימוק מיוחד", כשלעצמו, בסוג עבירה זו שיש חשיבות רבה להקפדה על שמירת עקרון סופיות הדיון. ער אני לפסקי דין בהם ניתנה ארכה להישפט באיחור של ימים ספורים, אולם מקרה מקרה לנסיבותיו, ואין להרחיב ב"חקיקה פסיקתית" את מסגרת הזמן שנקבעה להגשת בקשות מעין אלה, כאשר לא עולות נסיבות בעלות ייחוד ממשי. שהיית המערער בחברת קרובי משפחה בנסיבות המצערות שתוארו, לא היה בה כדי למנוע הגשת הבקשה להישפט במועדה, גם על פי מסגרת הימים שפורטה על ידי המערער, וכידוע ניתן להגיש הבקשה באמצעות אתר המשטרה באינטרנט ללא קושי מיוחד.

יש מקום לדחות גם את הטענה הנוגעת לגופה של עבירה. ה"כשלים" הנטענים באופן כללי וגורף אינם מתבססים על כל אסמכתא או ראייה אחרת בעלת פוטנציאל הראוי להיבחן, ובדוח קיים פרוט נאות לגבי מיקום השוטר, דרך המדידה, שמירת קשר עין ובדיקת הצבת התמרורים מגבילי המהירות. כפי שצוין בית משפט קמא, תגובתו של המערער מלמדת על אי הכחשת גובה המהירות שהוצגה בפניו. לא מתקיים אפוא גם חשש לעיוות דין.

בנסיבות אלה נדחה הערעור.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י' כסלו תשפ"ג, 04 דצמבר 2022, בהעדר הצדדים.